

vilde ønske, at jeg havde ladet Handling følge paa Ordene og ogsaa i Handlingen havde anerkendt, at vi virkelig var enige i det væsentlige, og der mente det ærede Medlem, at den Handling af mig, som ikke svarede til Ordene, var den, at jeg fastholdt, at Københavns Sikring mod Landsiden maatte af Regeringen gøres til et Kabinetsspørgsmaal, at Regeringen maatte gøre en forsvarlig Ordning i saa Henseende til en Betingelse for sin Forbliven. Der er imidlertid ingen som helst Modsætning i dette, at man kan erkende, at man er enig med en anden Part i en saare væsentlig Ting, ja, om det væsentligste, og at der dog kan være et eller flere maaske ogsaa væsentlige Punkter tilbage, som man er uenig om, saa at ogsaa dette, hvorom der er Uenighed, maa betragtes som et Hovedtræk og et Hovedtræk, som man maatte kræve gennemført for at faa en forsvarlig Ordning.

Det ærede Medlem kendte ogsaa meget godt mit Standpunkt i saa Henseende. Det blev sagt ved Forsvarslovforslagenes Forelæggelse, og det er blevet sagt ved alle senere Behandlinger af dem, hvor jeg har haft Ordet, at Regeringen anser en Ordning, der ikke sikrer København mod et Angreb fra Landsiden eller ikke opstiller faste Værker som Støtte for et Forsvar mod et Angreb imod København fra Landsiden, for uforvarlig. Regeringen har betonet dette lige fra Begyndelsen af særdeles stærkt. Den har udtalt, at et Forsvar ført fra Københavns Landfront uden en saadan Støtte vilde ende med en Katastrofe for den danske Hær, og den har udtalt, at den maatte betragte den Forsvarsforanstaltning, der her er Tale om, som værende af væsentlig Betydning for at hævde Landets internationale Stilling, for at faa Landets Neutralitet anerkendt som ligelig uden Hældning til nogen Side. Alt dette har jeg betonet fra første Færd af, og det er dog ganske givet, at naar Sagen staar saaledes for mig, maa det være et Eksistensspørgsmaal for Regeringen at føre dette igennem. Jeg har ikke den Opfattelse af en Regerings Stilling, at den i Spørgsmaal af en saadan Vigtighed kan sige: Ja, lad os nu forhandle om det, lad os nu se, hvor meget vi kunne føre igennem, og lad os saa til syvende og sidst slaa os til Taals med, hvad der kan naas. Dette er et ganske fortræffeligt taktisk Standpunkt, som jeg selv mange Gange har stillet mig paa, naar det drejede sig om Opportunitetsspørgsmaal, naar det drejede sig om Spørgsmaal, som

man ganske vist maatte ønske ordnede paa denne eller hin Maade, men hvis Ordning paa en anden Maade dog ogsaa kunde erkendes for at være et Fremskridt eller dog i hvert Fald forsvarligt. Men her stod jeg for mit Vedkommende over for dette, at jeg ikke kunde anse en Ordning, der ikke indbefattede en Foranstaltning som den af mig foreslaaede, for forsvarlig, ja, end mere, at jeg maatte anse en saadan Ordning for en Fare for Landet.

Regeringen har da ikke andet at gøre end at sætte al den Autoritet, hvorover den raader, ind paa at føre denne sin Opfattelse igennem. Og den Form, der nu en Gang i det parlamentariske Liv er givet for det, at en Regering sætter ind, hvad den kan, for paa et saadant vigtigt Punkt at gennemføre sit Standpunkt, sin Opfattelse, det er jo netop den, at Regeringen gør sin Eksistens afhængig deraf. Det vilde blive følt og følt med Rette hele Landet over, som om der blev slaaet en Streg over de Ord, der fra min Side ere udtalte, Ord, der sandelig have været nøje overvejede og ere alvorligt mente, om den Betydning, jeg tillægger denne Foranstaltning, hvis jeg blot et Øjeblik vilde lade nogen Tvivl raade om, hvorvidt jeg vilde tage den fulde parlamentariske Konsekvens af, om jeg blev underkendt paa denne Sag eller ikke. Regeringen er der for at rettede Rigsdagen og rettede den offentlige Mening. Regeringen skal ikke sætte sig over Lovene eller sætte sig over Rigsdagen, den skal ikke sige: Vi alene vide, og vi gennemføre, hvad vi nu ere komne til at anse for det rette, selv om alle de andre Faktorer ere derimod. Saadan har en Gang en Regering sagt her i Landet; det var uberettiget at sige det, og det har straffet sig haardt. Men en parlamentarisk Regering er ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til at sige: Vi sidde paa de Pladser, hvorfra vi se adskillige Ting, som ikke alle Rigsdagens Medlemmer og endnu mindre alle i Befolkningen ere i Stand til at se. Vi sidde paa de Pladser, hvor vi ere bedst i Stand til at veje disse Ting mod hinanden, veje de forskellige Hensyn mod hinanden, hvor vi ere bedst i Stand til at faa et Indblik i disse vanskelige og forviklede Forhold. Men idet vi have denne Stilling, og idet vi have denne Adgang til at undersøge og overveje disse Ting, have vi ogsaa den bestemte Pligt at sige klart og aabent til Rigsdagen og til Befolkningen, hvad der har været Resultatet af vore Overvejelser, og fastholde dette Standpunkt, for saa vidt